

Quaderns

joves de formació sindical

ej
formació

*espai socioeconòmic
català*

www.intersindical-csc.org/joves

www.intersindical-csc.org/joves

ej **formació**

Material formatiu sindical cofinançat per:

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

2005

Índex

1.- Què és l'espai socioeconòmic català?

2.- Elements bàsics de l'espai socioeconòmic català: model de desenvolupament i model de societat

2.1.- Models de desenvolupament

2.1.1.- Models socioproductius

2.1.2.- Models de desenvolupament endògens i sostenibles

2.1.3.- Equilibri intersectorial

2.2.- Model de societat

2.2.1.- Presa de decisions

2.2.2.- Objectius prioritaris

a) En l'àmbit de la producció de la riquesa

b) En l'àmbit de la redistribució social de la riquesa

3.- La construcció de l'espai socioeconòmic català

3.1.- La legislació dels estats

3.2.- El projecte constituent europeu

3.3.- La globalització neoliberal

3.4.- Eixos d'actuació

3.4.1.- Participació actia en la definició de les polítiques públiques

3.4.2.- Disputa de poder en les relacions laborals

3.4.3.- Bastir el Marc Català de Relacions Laborals

3.4.4.- Aliances socials i sindicals

1.- Què és l'espai socioeconòmic català?

L'espai socioeconòmic català es configura pel conjunt de polítiques econòmiques i socials, així com els instruments legislatius, participatius i institucionals que incideixen i es desenvolupen de forma integrada en un determinat territori, els Països Catalans en el nostre cas.

Els espais socioeconòmics vénen determinats per la correlació de forces existents en els espais geopolítics concrets. Així, davant espais socioeconòmics ben definits, amb capacitats pròpies per tal d'intervenir en les variables fonamentals que el conformen, existeixen com en gran mesura existeix en el nostre cas, espais socioeconòmics no reconeguts, invisibles, difuminats dins d'altres espais i amb escasses capacitats d'intervenció en la seva conformació i desenvolupament.

Per tant, quan des de ***l'Espai Jove de la Intersindical-CSC*** fem una clara aposta per la consecució i desenvolupament de l'Espai Social Català (ESC), estem fent una aposta decidida per la sobirania, és a dir, una aposta per disposar de plenes capacitats de decisió respecte a les dues columnes fonamentals que doten de contingut i força un espai socioeconòmic: el model de societat i el model de desenvolupament.

Avui, si volem disposar d'un projecte alternatiu a la globalització neoliberal és imprescindible construir l'ESC segons els nostres senyals d'identitat, la sobirania sobre els nostres recursos, el model de desenvolupament endogen i la capacitat de relacionar-se amb la resta del món des de la base de la sobirania, la solidaritat i els acords.

Un projecte d'aquestes característiques requereix una significativa complicitat social i aquesta és més real i efectiva quan es comparteixen projectes nacionals. L'autodeterminació dels Països Catalans té un marcat caràcter social i "la justícia social pot esdevenir una força efectiva que governi les relacions dins una societat nacional" (Miller 1997).

L'objectiu de la justícia redistributiva és més factible quan coincideixen el compromís social i institucions polítiques construïdes des dels pobles.

2.- Elements bàsics de l'espai socioeconòmic català: model de desenvolupament i model de societat.

Anteriorment hem apuntat que el nivell de sobirania econòmica determina les possibilitats de desenvolupament d'un espai socioeconòmic. Per tant, la sobirania no és quelcom abstracte sinó la capacitat de prendre decisions pròpies respecte a les qüestions essencials que constitueixen el model de desenvolupament i el model de societat que es vol construir.

2.1.- Models de desenvolupament

Respecte a aquesta qüestió, és transcendental plantejar-nos a qui s'atorga la capacitat de lideratge per tal d'impulsar un model de desenvolupament.

Si tal com succeeix en gran mesura en aquests moments, se situa en mans de la iniciativa del capital la definició del model de desenvolupament mitjançant el mercat, aquest esdevé un model de desenvolupament inestable, dependent de l'evolució del mercat i dels interessos específics d'aquells que més capacitat financera poden tenir, és a dir, els grans ens econòmics i les empreses transnacionals.

Els riscos d'una actuació amb les esmentades característiques són innumerables: es facilita l'accés del capital multinacional però no s'exigeix cap tipus de contrapartides socials, es generen àmbits de monocultiu industrial i de serveis subjectes a la volatilitat de les inversions i les decisions es prenen, bàsicament, en funció dels costos productius. En definitiva, es perd capacitat de decisió sobirania- sobre qüestions tan importants com la planificació econòmica, partides destinades a despesa social, l'equilibri intersectorial o el control dels propis recursos.

Deixar el territori que constitueix l'espai socioeconòmic obert a la penetració incontrolada del capital multinacional desequilibra la realitat productiva pròpia i genera tendències a implementar un model productiu orientat a la desqualificació, la competitivitat basada en el preu i continus ajustaments en les relacions laborals o les condicions de treball.

Si, en canvi, decidim que el sector públic ha de tenir un protagonisme en la conformació de l'espai socioeconòmic, estem plantejant un nivell de control sobre les condicions que modelen la política econòmica, social i laboral com a eix central per impedir la destrucció en el teixit econòmic i social que produeix el mercat i estem plantejant que es desenvolupin polítiques redistributives que incideixin en la cohesió i el compromís social.

Però, per tal que el sector públic pugui tenir possibilitats en aquesta estratègia, aquest haurà de dotar-se dels instruments d'actuació necessaris per complir els objectius. Aquests instruments es poden resumir en dues actuacions bàsiques:

- Crear instruments públics que permetin incidir en la política d'estalvi, el desenvolupament de l'empresa pública industrial i de serveis socials i comunitaris, instruments de participació i codecisió en matèria d'ordenació del territori, infraestructures i polítiques de desenvolupament local i nacional.
- Polítiques públiques que tendeixin a promoure l'equilibri intersectorial, el desenvolupament dels diferents sectors productius, la valoració i comptabilització del treball reproductiu i d'atenció, la conservació dels recursos naturals, la redistribució equitativa de la riquesa i els criteris de relació amb el capital multinacional.

Ara bé, per fer-ho, no s'hi val amb qualsevol model de sector públic. Un model de sector públic cada cop més reduït, amb poques possibilitats per intervenir en la planificació econòmica, sense control social, sense participació, allunyat de la ciutadania, tecnòcrata i opac, és la millor garantia per a l'estratègia neoliberal.

Pel contrari, un model públic amb capacitat i recursos per exercir lideratge en la política econòmica i social, consolidat, al servei de la ciutadania, socialment eficient i que impulsi la democràcia participativa com a alternativa a la democràcia representativa, és imprescindible per bastir un ESC com el que la Intersindical-CSC demana.

Les polítiques sectorials i intersectorial, han de ser coherents amb el model de sector públic escollit i les actuacions concretes han d'impulsar actuacions transversals que, en última instància, en determinin les estratègies. No és possible realitzar polítiques públiques coherents si aquestes no tenen, com a punt de partida, la definició d'allò que denominem model socioproductius, desenvolupament endogen i sostenible i equilibri intersectorial.

2.1.1.- Models socioproductius

Bàsicament, existeixen al nostre entorn, dos models socioproductius que interactuen en el teixit socioeconòmic.

- **Model liberal**, amb les principals característiques:

Primar la innovació tecnològica, sobre l'organitzativa
Foment de l'externalització i la subcontractació massiva
Control de la inflació, disminució del dèficit públic
Moderació salarial i flexibilitat laboral
Escassa activitat redistributiva de l'administració
No consideració del treball reproductiu
Formes organitzatives jeràrquiques
Formació academicista i tradicional
Inversió estrangera que fomenta la flexibilitat laboral
Plans tecnològics no lligats a la creació de llocs de treball
Debilitat del sector públic
Sistema financer no implicat en el teixit productiu

- Model de democràcia laboral

Equilibri entre innovació tecnològica, organitzativa i social

Organització empresarial de caràcter qualificadora i formativa

Existència de qualificacions col·lectives i de grups de millora de la qualitat

Desenvolupament de l'associació entre empreses

Polítiques redistributives com: reducció de temps de treball i salari social, així com iniciatives locals d'ocupació

Valoració i compatibilització del treball reproductiu i assistència

Negociació col·lectiva dels canvis de model

Desenvolupament sostenible

Foment de l'economia social i comunitària

Participació democràtica a l'empresa o centre de treball

Programes estratègics d'inversió, ciència i tecnologia, formació, amb participació sindical

2.1.2.- Model de desenvolupament endogen i sostenible

Un model de desenvolupament endogen suposa plantejar com a prioritat, respecte a les polítiques d'inversió i intercanvi, les pròpies capacitats i necessitats productives, generar un clima apropiat mitjançant les infraestructures i les condicions laborals i socials adequades que garanteixin la conciliació de l'àmbit laboral i vital, i el dotin de cohesió i estabilitat. A més, un model sostenible requereix polítiques d'estalvi energètic, implementar polítiques energètiques alternatives i de substitució, protegir la biodiversitat i els recursos naturals i establir una relació de respecte amb el medi natural.

Conjugar les nostres possibilitats de producció i desenvolupament amb les possibilitats de relació i inversió procedents de l'exterior, és la millor manera de disposar d'un espai econòmic estable, capaç de metabolitzar la inversió exterior i projectar segments productius de futur.

Per tant, l'atracció o el foment de les inversions hauria d'anar lligat a diferents aspectes dels incentius fiscals o a la rebaixa dels costos laborals, ja que

d'aquesta manera només s'aconseguirà la instal·lació d'activitats que són rentables per les baixes despeses de producció, fet que suposa mantenir el dia a dia sense pensar en el futur.

Es tracta doncs d'atraure o promoure activitats amb futur, però que basin la seva competitivitat en el valor afegit, en aspectes intangibles com el disseny, la qualitat, els serveis post venda...i no en la reducció de costos. És aquí on prenen important rellevància les polítiques educatives de formació i reciclatge, les d'investigació i tecnològiques, les de creació d'infraestructures i xarxes de cooperació entre empreses i institucions.

2.1.3.- Equilibri intersectorial

És difícil parlar d'equilibri sectorial si es deixa en mans del mercat l'ordenació dels factors productius, però l'equilibri sectorial esdevé una necessitat si es mira més enllà del màxim benefici a curt termini i es pensa en clau de benefici social.

L'equilibri sectorial té a veure amb:

- La sostenibilitat del model econòmic i que aquest no es realitzi en base al deteriorament irreversible del medi natural i l'esgotament dels recursos naturals.
- Introduir energies renovables i substitutives.
- Incloure en la planificació estratègies relacionades amb la sobirania alimentària que permetin el manteniment del sector primari.
- Implantació i desenvolupament de serveis socials i comunitaris que assumeixin les diverses necessitats vitals d'assistència, salut i educació.
- Coexistència d'un teixit industrial coherent des de les indústries bàsiques d'elaboració de matèries primeres, béns de producció i consum, productes elaborats i serveis.
- Inversió en infraestructures que no només moguin mercaderies.
- Interrelació entre el sector financer i el teixit productiu.
- Consum responsable i polítiques d'estalvi energètic.
- Captació de recursos privats en coherència amb les polítiques públiques.

2.2.- Model de societat

De la mateixa manera que succeeix amb el model de desenvolupament, és important preguntar-nos sobre quin és el paper que s'atorga a la iniciativa del mercat i quin paper s'atorga a la pròpia societat per tal de realitzar aspectes tan importants com:

2.2.1.- Presa de decisions

Que les decisions en matèries econòmiques, socials o laborals, s'adoptin en organismes cada cop més allunyats de la ciutadania, que la consulta popular es limiti a l'exercici polític del vot o que les influències dels poders econòmics en la presa de decisions tinguin preponderància sobre la participació social, són estratègies de construcció social que determinen un model de societat, centralitzat, burocràtic, corrupte i despòtic.

Embolicar l'acció institucional amb terminologia pseudo científica, organitzar la participació com un simple complement preceptiu no vinculant i deixar les decisions en mans exclusivament tècniques, són pràctiques excloents.

La participació social no pot ser quelcom conjuntural, ni tàctic. La participació social ha d'esdevenir estructural en la conformació del sector públic i el model de societat i, per tant, cal disposar de mecanismes concrets de participació en tots els àmbits de l'acció institucional, bé a nivell local, comarcal, nacional o regional. Els instruments com les consultes populars, pressupostos participatius, etc. són polítiques reals de foment de la participació que alhora conformen una cohesió social amb capacitat d'alternativa a les polítiques d'exclusió i inestabilitat social.

2.2.2 Objectius prioritaris

Els objectius prioritaris s'han de fixar, com a mínim, en dos àmbits d'actuació: l'àmbit de producció de la riquesa i l'àmbit de la redistribució social.

a) Àmbit de producció de la riquesa

En aquest àmbit les opcions disponibles es poden resumir en:

- establir un marc de relacions laborals en què el poder del capital sigui preponderant. Això suposa mantenir la divisió sexual del treball, no assumir el cost de reproducció de la força de treball imposat a les dones, protegir i facilitar l'explotació de la classe treballadora i, confiar que el mercat generi llocs de treball i equilibri els desajustos en la redistribució dels factors productius.

- situar a les treballadores i treballadors, en tant que productors de la riquesa, com una prioritat en l'impuls de polítiques de qualificació personal, diversificació del producte i redistribució de la riquesa per sostenir la demanda interna i afiançar un model democràtic de relacions laborals. Aquest model democràtic de relacions laborals haurà de garantir la integració i la complementarietat dels àmbits productiu i reproductiu, avui contraposats. Només així s'aconseguirà la igualtat d'oportunitats entre homes i dones.

Una o altra actuació posen les bases per a models de societat no sols diferents sinó antagònics. Aquesta disjuntiva només es resol amb la lluita de classes, amb la capacitat que tingui la classe treballadora per acumular les forces necessàries per modificar les relacions laborals i determinar les condicions de treball.

L'opció del model socioproductiu és clau en la correlació de forces, així com també ho és el paper que s'assignen les administracions públiques. El paper jugat fins al moment per les administracions catalanes no és il·lusionador i el compromís mostrat fins al moment amb els valors i interessos neoliberalers els ha situat a actuar a favor de la patronal en la disputa per la democratització de les relacions laborals.

b) Àmbit de la redistribució social de la riquesa

L'opció adoptada respecte al model productiu condicionarà la redistribució social de la riquesa. També el paper de les administracions públiques catalanes respecte al model productiu ens avança quina serà la seva actuació en aquest àmbit.

Si optem pel model que prioritza els interessos del capital, quedarà en mans dels amos del capital i les institucions l'assignació dels recursos via polítiques fiscals regressives i subvencions a l'empresariat, quedant la redistribució social de la riquesa com un element col·lateral del model econòmic. La protecció social que en resulta quedarà a les disponibilitats pressupostàries i la contribució al sistema de pensions. Si no hi ha diners es privatitzen les pensions i es redueix la quantitat de la prestació.

Si s'opta pel sistema que prioritza el factor treball, la redistribució social de la riquesa tendeix a la consecució de la plena ocupació, la qualificació professional, la protecció social com a garantia d'estabilitat tant del sistema com de l'estabilitat laboral, la recaptació fiscal en funció de la renda disponible, independentment de la procedència, la redistribució via pressupostos per a la millora dels serveis socials, la igualtat d'oportunitats entre homes i dones en el món del treball, el repartiment del treball productiu i reproductiu, la dotació de serveis sociocomunitaris i el suport a estratègies de I+D+I, qualificació i infraestructures socials, educatives, assistencials i sanitàries.

Evidentment estem davant un plantejament ideològic de model de societat i davant tendències antagòniques per a la conformació del model.

En la construcció d'un nou model de societat, el primer camp de batalla es lliura en l'àmbit de les idees; qui sigui capaç d'introduir com a valors objectius interessos de classe fa una passa de gegant en la batalla. No és el mateix que el capital sigui socialment considerat com el productor de la riquesa i el creador de llocs de treball, o que sigui vist com el responsable de l'explotació, de

l'opressió de sexe-gènere, la precarietat i la pèrdua de salut i la vida al centre de treball.

No és el mateix que s'introdueixin com a valors socials, la competitivitat, el consumisme, el “tenir” sobre el “ser”, o la insolidaritat camuflada amb el “per alguna cosa serà” o que s'assumeixin valors com la cooperació, la solidaritat, la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, el ser sobre el tenir, el compartir sobre la propietat.

El segon camp de batalla és el de les polítiques actives que cal posar en marxa davant la discriminació per raons de sexe-gènere, opció sexual, procedència o religió com a estratègies d'exclusió per abaratir la força de treball. També enfront la utilització del treball de les dones en l'àmbit de la reproducció per tal que sigui gratuït per a la societat i es perpetui el sistema patriarcal excloent per a les dones. Per tant, es tracta d'establir polítiques actives en defensa del dret a un lloc de treball digne i, en el seu defecte, a una prestació social suficient. A més, les polítiques de cohesió social i igualtat, es poden i s'han d'articular des d'una estratègia sindical, ja que en definitiva, amb la nostra força de treball s'obté el benefici i els pressupostos públics no són més que renda en forma d'impostos.

En aquest apartat també és fonamental el paper que ha de dur a terme el sector públic amb els seus instruments d'actuació: la política fiscal i pressupostària.

No té el mateix efecte social realitzar una política fiscal que beneficïi les rendes del capital i penalitzi les rendes de treball que la contrària; no té el mateix significat fer un pressupost amb l'objectiu del dèficit zero que realitzar-lo des de la fixació dels objectius socials prioritaris i amb criteris de redistribució de la renda.

No té res a veure una actuació política i institucional que consideri l'habitatge com un producte financer subjecte a l'especulació o que es consideri com un dret fonamental que cal satisfer.

No és la mateixa cosa que el sistema sanitari públic depengui dels recursos disponibles després de l'assignació d'aquests en d'altres prioritats del capital o que el dret a la salut sigui contemplat com a prioritat per a la millora de les condicions de vida de la ciutadania.

No és igual que el treball assistencial en les diferents etapes vitals tingui una valoració social i es cobreixin mitjançant una xarxa integral de serveis sociocomunitaris, o que les necessitats no siguin assumides per la societat i es mantinguin com a tasques assignades a les dones, fet que perpetua la desigualtat d'oportunitats d'aquestes al mercat laboral.

Però les polítiques de cohesió social no són només polítiques de benestar, la cohesió social depèn també de la valoració i el grau d'identificació col·lectiva que la ciutadania té amb les relacions socials que s'impulsen des de l'àmbit privat i el públic. No és equiparable imposar un model de consum homologat al gust de les multinacionals de l'hamburguesa a proposar models de consum entroncats amb la pròpia producció, la producció de temporada o els hàbits de consum locals. És molt diferent el resultat de la identificació si aquest s'imposa a través d'estratègies culturals i lingüístiques alienes a les relacions socials pròpies que si es realitza des de la recuperació de la pròpia identitat i els valors lingüístics i culturals propis i, a partir d'aquí, s'impulsa una política d'intercanvi i multiculturalitat.

Com es pot veure el model de societat, igual que el model de desenvolupament, és producte de l'acció social, institucional i política, i la configuració de l'espai socioeconòmic català té connotacions evidents amb els conceptes de sobirania, participació, solidaritat i democràcia.

3.- La construcció de l'espai socioeconòmic català

La construcció de l'espai socioeconòmic català depèn del diagnòstic que fem de les actuals relacions de dependència/interdependència i de la voluntat de la ciutadania catalana per avançar en aquesta direcció

Ara bé, avui la construcció i el desenvolupament de l'espai social i econòmic propi als Països Catalans se situa en el marc de les legislacions estatals que neguen al nostre poble els instruments bàsics, el projecte de construcció europea i el model de globalització neoliberal.

3.1.- La legislació dels estats

Avui als Països Catalans els Estats s'auto adjudiquen en règim de monopoli, la capacitat per planificar i desenvolupar la política econòmica. A més, en el model autonòmic dissenyat en la constitució espanyola, no existeixen possibilitats per a desenvolupar una política econòmica diferent a la de l'Estat espanyol.

L'Estat és l'únic propietari de la política fiscal i pressupostària i té el control sobre infraestructures fonamentals com ports, aeroports, RENFE, Correos...

Segons el règim autonòmic imposat en la part dels Països Catalans sota dominació espanyola, l'Estat s'atribueix:

- La planificació general de l'activitat socioeconòmica
- Duanes, règim aranzelari i comerç exterior
- Política monetària, divises, bases per a la constitució de crèdits, bancs i assegurances
- Es veta també l'actuació autonòmica en matèria socioeconòmica en considerar-se les diferències amb respecte a la política general de l'Estat com privilegis socials i econòmics.

Per als Estats el manteniment en exclusivitat de les seves competències en matèria socioeconòmica té una gran importància. Per una banda, aquesta matèria representa la part més important dels pressupostos generals, i per l'altra, perquè les actuacions en matèria socioeconòmica són un símbol a més d'un instrument efectiu per fomentar la identitat i unitat de l'Estat. Des d'aquesta perspectiva es pot entendre la posició bel·ligerant de la defensa que l'Estat espanyol fa de la caixa única (també de la seva gestió), fet que no té res a

veure amb estratègies de solidaritat i equitat, sinó amb la posició política d'imposar un model estatal espanyol, per sobre de les reivindicacions nacionals dels pobles que el componen. Entenen que el sistema de protecció social és un mecanisme, no tant per a la distribució, com per a la integració (Keating 1996).

3.2.- El projecte constituent europeu

Els Estats europeus són els principals actors i gestors del projecte constituent. Les competències que no són assumides per la Unió Europea es mantenen en mans dels Estats.

S'instaura la lliure competència lliure i sense distorsions entre els Estats membres i es garanteix el comerç lliure, la llibertat de circulació de mercaderies i capitals.

S'atribueix al Banc Central Europeu plena autonomia per a conduir la política econòmica lluny de tot control per part de la ciutadania.

Des dels actuals paràmetres jurícopolítics la conclusió és clara, les possibilitats institucionals per a la conformació del l'ESC són netament insuficients. Però, tot i això, cal dir que els canvis institucionals mai s'han produït abans de la pressió política i social, sinó com a conseqüència d'ella. Aquesta pressió és aplicable, tant des del discurs global sobiranista com des de la tàctica concreta respecte a estratègies específiques. Ambdues coses són necessàries per realitzar l'aposta.

L'estratègia política ha de possibilitar fixar les bases que ens permetin desenvolupar el nostre projecte de construcció nacional i l'estratègia d'anar bastint-lo independentment o malgrat la voluntat o les estratègies dels Estats.

Per a dur a terme una acció eficaç necessitem conèixer quins són els problemes als quals ens enfrontem i quin són els nostres punts forts.

3.3.- La globalització neoliberal

Les conseqüències que es deriven d'un procés de globalització neoliberal, com són: el liberalisme econòmic i la concentració de capital, la uniformitat cultural, el mercat únic europeu i la monopolització dels recursos i la riquesa, l'estratègia de dominació global, la mercantilització dels drets socials, la perpetuació de la divisió del treball en funció del sexe, la destrucció del sector públic i la privatització dels serveis, la falta de capacitat legislativa en matèria socioeconòmica i la dependència de les decisions socioeconòmiques dels Estats constitueixen importants obstacles en l'articulació d'un Espai Socioeconòmic Català.

Davant d'això cal remarcar la tendència positiva que suposa la construcció d'un espai socioeconòmic propi per a la recuperació de la identitat nacional com a poble, per articular polítiques de cohesió lingüística i cultural, per establir relacions interpersonals igualitàries, per obrir escenaris per al reconeixement dels drets socials. També és favorable el nivell de desenvolupament actual de les forces productives i la nostra ubicació geopolítica.

3.4.- Eixos d'actuació

Per marcar es eixos d'actuació és necessari tenir clar el diagnòstic anteriorment realitzat per anular les tendències negatives i afavorir les positives.

Els eixos centrals d'actuació els constitueixen: la participació social, l'avenç del sector públic català, el desenvolupament endogen, la capacitat per a decidir, les relacions d'igualtat, cooperació i solidaritat, el desenvolupament de les forces productives, la valoració del treball reproductiu, I+D+I, formació professional, redistribució de la riquesa i consolidació de la demanda interna, desenvolupament local...

Què es pot fer en aquest sentit des de l'acció sindical? Cal prioritzar un

sindicalisme amb perfil reivindicatiu i de lluita, amb capacitat per a disputar poder en els centres de treball i de confrontació amb l'estatus socioeconòmic. Aquesta disputa de poder forma part de la nostra estratègia sobiranista en l'àmbit econòmic, aposta que es concreta en les qüestions fonamentals sobre les quals s'enforteixen els Estats: exclusivitat en l'exercici de les competències, autonomia en la decisió de les polítiques i capacitat plena per a decidir lliurement els acords de col·laboració. Són qüestions que poc tenen a veure amb la sobirania compartida.

Són diversos els camps en els quals és necessari disputar el poder a qui l'ostenta en règim de monopoli.

3.4.1.- Participació activa en la definició de les polítiques públiques

El sindicat no pot seguir essent un ens de consulta en la definició de les polítiques públiques, o en l'elaboració de pressupostos, ja que és una peça clau en la construcció d'un espai socioeconòmic. No és suficient una participació limitada al vot, cal que es produeixin canvis estructurals que incloguin la participació social i sindical. És necessari disposar d'administracions transparents i democràtiques, que integrin de manera estructural la participació social i l'objectiu prioritari d'atenció a la ciutadania. El model que propugnem té un contingut netament social, No és un sector públic orientat a facilitar al capital i a l'empresariat polítiques fiscals, sòl o infraestructures. És un sector públic que té com a raó de ser facilitar respostes a les demandes socials dels ciutadans i ciutadanes dels Països Catalans, fent d'aquest objectiu un eix central de les actuacions públiques.

3.4.2.- Disputa de poder en les relacions laborals

L'ordenació de les condicions de treball, el model de producció, les polítiques d'inversions i innovació tecnològica, la formació i qualificació professional han d'incorporar-se a la nostra acció sindical de la mateixa manera que la disputa per les millores salarials.

3.4.3.- Construir el Marc Català de Relacions Laborals i Protecció Social

Disposar de capacitat legislativa en aquesta matèria, tenir instruments propis per a l'ordenació i gestió de les prestacions socials i les polítiques de treball, disposar de plenes capacitats en l'àmbit de la negociació col·lectiva per ordenar les relacions laborals, són una eina imprescindible per abordar la tasca de construcció de l'ESC.

3.4.4.- Aliança social i sindical

Articular una acumulació de forces sindicals i socials entorn a l'ESC esdevé imprescindible per avançar de manera important. Cal assumir que l'explotació per raons de sexe-gènere, l'explotació de la força de treball mitjançant la precarietat, l'exclusió per raons de procedència o opció sexual i la reducció del sector públic mitjançant les privatitzacions, la disminució de les prestacions socials i el deteriorament del nostre medi natural són part de la mateixa estratègia i és necessari que cadascú des del seu àmbit d'actuació sigui capaç d'unir forces en una única estratègia per a la construcció d'uns Països Catalans sobirans, justos i solidaris.

*disseny i producció:
serveis gràfics de la Intersindical-CSC
països catalans, 2005*

Tots els drets reservats

ej
formació

*www.intersindical-csc.org/joves
espaijove@intersindical-csc.org*